

Skolik Ágnes

A csodatermő fa

Kézen fogva, végig a poros kis falu néptelen utcáin, és a temetőn keresztül, haza.

A temetőn keresztül, mert akkoriban mindenki arra járt, aki a mi utcánkban lakott.

Gyerekként nem volt félelmetes, sem szomorú, csak egy fenyőfákkal szegélyezett út, ahol körben virágok nyíltak és a madarak énekét nem nyomta el a beszéd, vagy gépek zaja.

Otthon anyám újra munkához látott. Mosott, vassalt, főzött.

Én bebújtam a sparhelt mellé az ágyra és figyeltem őt.

Ahogy csendben teszi a dolgát.

Játékaim nem voltak, mert szegények voltunk. Könyveink viszont voltak. A könyvtárból leselejtezett, kidobott, szemétre küldött könyvek. És volt rádió, ahol meséket, verseket mondtak, vagy épp énekeltek.

És ha operát énekeltek, azt is meghallgattuk. És anyám tudta, mikor ki énekel, és mit?

Ismerte az írókat, költőket is. Az asszonynak, aki egy tanulatlan falusi család gyermekeként nőtt fel, barátai voltak a művészetek, a festészet, zene, irodalom.

Úgy, ahogy a bögre tejet adta, úgy adta hozzá a tudást, a mesék, versek szeretetét.

A következő emlékkép újra a könyvtár.

A kisiskolás kislány egyenként betűzi a könyv címét, majd bátortalanul fellapozza a könyvet.

A könyvet, melyben rajzok, versek, rövid mesék voltak, pont olyanok, amiket a kislány már el tudott olvasni és fel tudott fogni.

A percek órákká lettek, az órák napokká, és a képeskönyvet lapozó kislány már a regényeket tartó polcokon keresgélt, és olvasott.

És ez így ment, amíg lassan körbeért a könyvtár zsúfolt polcain.

Anyám öröksége.

A legszebb és legnagyobb kincs a betűk, az írás, a mese szeretete.

Mert a mesevilágban minden megtörténhet. Még az is, hogy a szegély leány boldog és gazdag lesz. És a jó mindig elnyeri a jutalmát. Meggyógyul a beteg, vagy bűnhődik a gonosz.

Anyám öröksége egy csupa jóval megtömött batyu, melyet néha elejtettem, néha felvettem újra.

Amikor gyerekként olvastam a népmesék bájos-igaz történeteit.

Amikor anyaként én meséltem a gyermekeimnek.

Amikor felnőttként leírtam, amit érzek vagy gondolok.

Amikor mosolyt próbálok fakasztani egy szóval, örömet szerezni egy verssel.

Mert anyám örökségét nem tartom meg magamnak.

Szétosztom, elvetem, hogy más is gazdag legyen tőle.

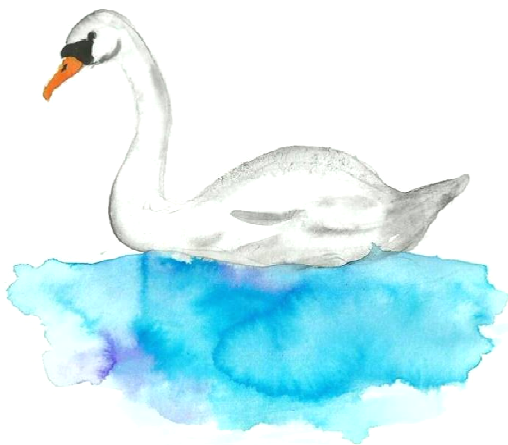
Örök tánc

Szigorú szél szava sziszegve száll,
Riadtan rebben egy kismadár.
Felhő fut félénk fiai után,
Napocska szomorú: eltűnt a nyár.

Bánatos béka a barna avarban,
Göcsörtös gomba kalapja koppan.
Hangtalan hullik a hársfalevél,
Napocska megriad: nincs menedék.

Levéltre levél libben a földre,
Hófehér hópihe hull a levélre.
Pihe-puha paplan borul a tájra,
Napocska kacsint: a tavaszt várja.

Csillagfény csillog, roppan a hó,
Mély álmat alszik sok erdőlakó.
Éhesen éber az éji bagoly,
Rőt vörös árnyként egy róka oson.

- Ez igaz, nem álmodom? - kérdezte ekkor a fa saját magától - én teremtettem a kis tavacskát a haty-tyúnak?

El sem akarta hinni, ami történt, és várta, hogy újra kipróbálhassa csodatévő erejét.

Néhány nap múlva álmos csoszogással egy sündisznó jelent meg a fa alatt.

- Milyen szép gyümölcsök vannak ezen a fán! De jó is lenne, ha egy szép piros alma lepottyanna róla - mondta vágyakozva a süni.